

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus II. Scena 2

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

neri nos accingamus. tu si paratus es satis, ego in mora non ero.

NUNCIUS. Quod venerande atq; optime senex, iter mecum inire, & ad regem nostrum vis contendere: laudo, & magnas tibi ago gratias. Neq; dubites, quin rex Dionysius operam tuam liberaliter sit remuneraturus. Interim ego omnia adornabo, ut quamprimùm navem conscendere, & ventis secundis in Siciliam trajicere possimus. Nam & mihi hoc tempus, quo domo absum, nimis longum videtur.

PLATO. Intrò itaq; eamus, & ad iter necessaria comparemus.

NUNCIUS. Sequor.

Actus II. Scena 2.

AMICITIA, VERITAS.

Proh Deum atq; hominum fidem! Itane tandem ab omnibus repudior, ut nemo sit mortalium, qui me hospitio excipiat? Omnes quidem nomen Amicitiae crepant, sed ipsa res planè friget, atq; inter homines extincta esse videtur. Ego itaq;

itaq; virgo misella, egens, deserta, abjecta, his propemodum terris cogor excedere.

VERITAS. Mulieris alicujus vocem modò audire mihi visa sum. Atq; eccam. Hei mihi, quàm flebiles edit sonos! quàm amaras fundit lacrimas! Accedam ad illam, & percontabor de causis tristitiæ: fallam te esse, mulier, cupio? Quid est, quod sic ejulas? Quis te adversus oppressit casus? Licernè hæc ex te cognoscere?

AMICITIA. Fatum meum miseror ac lugeo, cui apud mortales nusquam locus. Si igitur fugæ comitem te mihi vis adjungere: quæso mentem tuam mihi aperias.

VERITAS. Atqui ignoro, charissima, quanam sis tu, & quorsum tendas?

AMICITIA. Amicitiam me usurpant, qui boni ac sapientes sunt. Horum autem quia vix totidem sunt numero, quot Saturno fuerunt filii: jam extremis per terras factis vestigiis, in cælum sobvolatura sum.

C 2

VERI-

VERITAS. Ergonè, ò Dearum nobilissima, in tam vasto mundi ambitu nullus Amicitiaë relictus est locus? Fuit tempus, cum putarem, me solam terrigenis invisam esse: me solam exilio damnatam. Nunc verò ambæ (ut video) eidem obnoxiaë sumus infortunio. Itaq; conjunctæ, si placet, fugam arripiemus.

AMICITIA. Verùm & tu prius nomen tuum mihi ediffere.

VERITAS. Nomen veritatis est mihi, quæ perinde ac tu nullo numero & loco habeor, eandemq; tecum fortunam experior. Nam & à privatorum domibus exsulò, agrosq;, silvas ac solitudines peragro. Nec in potentiorum limina admittor, ubi regnat Adulatio, Fraus, Simulatio, Calumnia ac similes pestes. Viri-
tatem quisquis profiteretur, aut fatui hominis somnium censetur, aut profligatissimorum hominum odiis atq; injuriis exponitur. Succedit in locum Veritatis Mendacium: quemadmodum & caterarum virtutum sedem omnis generis vicia occuparunt. Itaq; capi egomet aliquando mecum sic cogitare: Hem, Magnates ac Principes
me

me dedignantur ac repudiant. Quid si plebecula, mei miserta, favore suo me complecteretur? Quare cum ad plebejos accederem: initio quidem humaniter me exceperunt: mox verò (quod fieri posse non arbitrabar) me in exsiliū eiecerunt. Ut ita verum experiar, quòd quales sint domini, tales servi: quales principes, tales subditi. Quippe tam summi, quàm infimi, cooperti sunt vitiis atq; flagitiis. Nec pudet eos jactare sua scelera, aut rectè factorum nomine quasi in volucro quodam tegere.

Adeò passim Veritas contemnor atq; abjicio: adeò (quod cum summo dolore queror) omnibus invisa repudior.

AMICITIA. Molestum est mihi cognoscere, ò Veritas, quòd tu eodem malo, quo ego jacteris, neq; uspiam consistendi aut commorandi locum invenias.

VERITAS. Atqui vix credibile videatur, mea Amicitia, tibi nullum inter homines locum relinquere. Certè enim nulla res est, quæ pulcritudine ac dignitate tecum possit comparari. Te & juvenes, & senes: Et splendidiore, & tenuiore in oculis

culis ferunt. Quis enim est, qui non expectat amicitiam? Quorsum tot fœdera feriuntur? tos societates ineuntur. Nonnè ad confirmandam ac stabiliendam amicitiam? Itaq; non usq; adeò mentes omnium à te averisæ videntur.

AMICITIA. Sed heustu, nonnè illud ad aures tuas aliquando venit? Vulgus amicitias utilitate probat. Quæcunq; enim hoc seculo junguntur amicitia: eæ privati emolumenti causa junguntur. Hinc qui locupletes & copiosi, ac munifici sunt, amicis abundant. Et donec eris felix, multos numerabis amicos. Tempora si fuerint nubila, solus eris. Uno verbo, larvam amicitia: præ se ferunt omnes: veram ac genuinam amicitia: faciem nusquam videris. Itaq; diutius hîc durare nequeo. Nâ eo sum ingenio, ut bonos ac honestos viros inter se devinciam, quiq; solius virtutis rationem ducant in concilianda amicitia, & eam sincerè, ac sine dolo & fraude tueantur. Quiq; non spe commodorum suorum, sed solius amici gratia faciunt, quicquid faciunt: & cùm in secundis, tum in adversis rebus iidem sint semper.

VERI-

VERITAS. Doceas me quæso, mea
tu, ane unquam ejusmodi habueris se-
clatores, qui vel sanguinem ac vitam pro-
fundere non dubitarint?

AMICIT. Reperi sanè nonnullos & in
Græcia, & in Italia, tam fideles mutuae a-
micitiæ cultores, ut alter pro altero & o-
pes, & liberos, & uxorem, & deniq; sei-
psum periculò exponere sustinuerit. Cu-
jusmodi perhibentur Pylades atq; Orestes:
Patroclus & Achilles: Titus atq; Gisippus:
item Nisus & Euryalus. Ab his me in ho-
nore habitam, verè possum prædicare. Ex
quo autem illi diem suum objerunt; & ipsa
propemodum occidi atq; interii. Neq; si-
milis amici videndi mihi data est ex eo
tempore copia. Veruntamen spes est fo-
re, ut in aula regis Dionysii talis aliquis mi-
hi offeratur, qui fidus sit ac constans ami-
cus. Istuc itaque me conferam, & id ne-
gotii, quantum possum, promovebo. Te
obsecro, ut in regiam me comi-
teris, si placet.

VERIT. Toto quidem animo tibi
comes

C 4

comes esse optarem. Sed nescio quomodo, aula verâ ac liberam orationem ferre non possunt. Diu itaq; ab aula exsulavi: quòd viderem, adversarias meas infensissimas, Calumniam & Assentationem, ibi primas tenere: & quicumq; me venerarentur & magni facerent, odio ac favitiâ regis, vel tyranni potiùs, aut oppressos, aut ex palatio ejectos esse. Quamobrem sine me sola istuc licebit cõtendas. Ego interim in angulum aliqùd concedam, & te, dum ex arce redeas opperiar. Vale.

Actus II. Scena 3.

NUNCIUS, DION, DIONYSIUS, PLATO.

L Audes gratesq; ago superis, qui me in tam periculoso itinere servârunt, & cum Platone incolumem huc perduxerunt. Jam pergam, atq; Dioni hero meo nunciabo, virum illum Athenis advenisse, ad quem accersendum missus eram.

DION. Diurnam tabellarii nostri absentiam valdè miror. Atq; (ita ut fit) alia